

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudcem Mgr. et Mgr. Bc. Petrem Jiříkem ve věci

žalobce: **T. L. N.**, narozeného X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Mráčkovou
sídlem Myslíkova 284/32, Praha 2

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2025,
č. j. CPR-38886-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a stručný obsah žaloby

1. Prvostupňovým správním rozhodnutím Policie České republiky ze dne 12. 9. 2025, č. j. KRPC-119538-18/ČJ-2025-020023, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu není umožněn vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace po dobu 1 roku. Zároveň byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný postupem dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. **Žalobou ze dne 29. 12. 2025** se žalobce domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce na prvním místě namítá věcnou nesprávnost, nedostatečné odůvodnění, nepřiměřenost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce je dále přesvědčen, že bylo porušeno několik zákonných ustanovení, jejichž obsah v žalobě parafrázuje.
6. Žalobce namítá, že správní orgány nedostatečně posoudily dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Poukazuje zejména na rodinné vazby v ČR a vytýká, že nebyli vyslechnuti jeho rodinní příslušníci ani zjišťovány jeho ekonomické či zdravotní poměry (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). Konkrétně uvádí, že zde má bratra, se kterým udržuje blízký vztah a strýce.
7. Žalobce má dále za to, že žalovaný neaplikoval kritéria přiměřenosti vyhoštění podle judikatury NSS a ESLP a že prvostupňový orgán zjišťoval pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch.
8. Na závěr žalobce namítá nepřiměřenost uložené délky zákazu vstupu, neboť správní orgány dle jeho názoru nezohlednily individuální okolnosti případu. Uvádí, že se správním orgánům neskrýval, aktivně řešil svou pobytovou situaci a převážnou dobu pobýval v ČR legálně. Za nepřípustné považuje, že mu byly k tíži přičteny skutečnosti související s obdobím pobytu bez oprávnění (např. absence zdravotního pojištění).

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 1. 2026 navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout; neshledává žádné pochybení a odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí.
10. Žalovaný dále poukázal na to, že postupoval při rozhodování individuálně a zohlednil konkrétní okolnosti případu, aniž by k žalobci přistupoval nepřiměřeně přísným způsobem. Uložení správního vyhoštění je tak podle něj odůvodněné a přiměřené vzhledem ke skutkovému stavu a právní úpravě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

11. K námitce žalobce ohledně nepřiměřeného zásahu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého života žalovaný uvádí, že žalobce žádné konkrétní skutečnosti svědčící o zásahu do soukromého či rodinného života nedoložil, když pouze uvedl, že v ČR ani v EU nemá rodinné vazby a že jeho rodina žije ve Vietnamu. Pozdější tvrzení o pobytu rodičů v ČR nebylo doloženo a odporuje jeho dřívějším výpovědím. Žalobce měl možnost uvést vše rozhodné pro posouzení přiměřenosti, ale neučinil tak. Ani žaloba neobsahuje nové relevantní informace. Důvody pro upuštění od správního vyhoštění tak nejsou dány. Žalovaný též zhodnotil, že žalobcem odkazovaná judikatura není na projednávanou věc plně přílehlavá jak po stránce skutkové, tak po stránce právní.

III. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších zákonů, dále jen „s. ř. s.“).
13. Krajský soud rozhodl bez jednání (§ 51 s. ř. s.).
14. Žaloba není důvodná.
15. Na prvním místě krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné. Je zřejmé, na základě jakých ustanovení a jak žalovaný rozhodoval, jak hodnotil skutečnosti sdělené žalobcem a jaké závěry na nich učinil. Krajský soud s odkazem na správní spis, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu uvádí, že žalovaný případ posuzoval ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí si opatřil.
16. Žalobce v podané žalobě na str. 2 a 3 uvádí výčet zákonných ustanovení, jež žalovaný porušil. Pouhý parafrázovaný výčet porušených ustanovení zákona s citací jejich obsahu zahrnující závěr o jejich porušení není řádně formulovaným žalobním bodem, kterým by se krajský soud mohl zabývat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Ve zcela obecné rovině lze však říci, že s ohledem na níže uvedené nebylo shledáno namítané porušení uváděných ustanovení.
17. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.*
18. V případě žalobce bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 téhož zákona, dle kterého platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území (...),*

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území (...), bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

19. Dle § 119a odst. 2 téhož zákona rovněž platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 poté platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. **Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.**
20. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud již zabýval v celé řadě svých rozhodnutí. Například v rozsudku z 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, konstatoval: „*Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.*“ Porušení citovaného však krajský soud v tomto případě nezjistil.
21. Z úředního záznamu ze dne 11. 9. 2025 a z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že vstoupil do schengenského prostoru dne 30. 5. 2022 a od té doby zde pobýval nepřetržitě na základě zaměstnanecké karty č. X s dobou platnosti od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2025. Žalobce rozvázal pracovní poměr ke dni 30. 11. 2024. Do 29. 1. 2025 žalobce neoznámil včas změnu zaměstnavatele, zaměstnanecká karta zanikla rozhodnutím OAMP MV ČR dne 29. 1. 2025 dle ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Oprávněný pobyt byl žalobci ukončen k témuž dni. Žalobce proto pobývá ode dne 30. 1. 2025 na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
22. Žalobce při svém výslechu dne 11. 9. 2025 popsal, že jeho zdravotní stav je dobrý, bydlí ve Vietnamu a je svobodný. Uvedl, že v České republice se trvale zdržuje od 15. 8. 2017, kdy Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

sem poprvé přicestoval za prací. Následně popisuje všechna svá zaměstnání, ve kterých v České republice pracoval. Protiprávní jednání spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky nerozporuje, s jeho důsledky je zcela srozuměn. Ke zdravotnímu pojištění uvedl, že v minulosti jej měl sjednané, v současné době ho však nemá. **Žalobce výslovně uvedl, že v České republice ani celkově v Evropské unii žádné příbuzné nemá; celá jeho rodina se nachází ve Vietnamu.** K otázce vyživovací povinnosti ohledně osoby nacházející se na území České republiky uvedl, že se zde žádná nenachází. Na otázku, co by pro něj znamenal návrat domů (rodinné vazby, soukromý a rodinný život) žalobce uvedl, že návrat domů by pro něj nic neznamenal; pokud bude vyhoštěn, vycestuje. Ve Vietnamu není ničím ohrožen. Dne 12. 9. 2025 při seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl, že se dál nechce k podkladům vyjadřovat a jakmile to bude možné, odcestuje co nejdříve do Vietnamu.

23. Z uvedeného plyne, že poukazuje-li žalobce v žalobě na nedostatečnost posouzení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, žalobce v řízení před správními orgány, ani v samotné žalobě neuvedl nic konkrétního, co by mohlo závěry správních orgánů zpochybnit. Tím spíše, pokud se žádný jeho rodinný příslušník na území České republiky nenachází. Za takové situace, když ani vlastním pátráním v evidencích žalovaný žádné rodinné vazby žalobce na území České republiky nezjistil, nelze dospět k závěru, že správní orgány by jakkoli pochybily. V rámci podaného odvolání žalobce obdobně jako v žalobě vznáší námitky tohoto směru, které však nejsou důvodné. V odvolání žalobce namítal, že nebyl proveden **výslech jeho rodičů** žijících na území České republiky, rodiče žalobce však žijí ve Vietnamu. Alespoň tak to žalobce uvedl při svém výslechu.
24. V rámci podané žaloby žalobce mění opět svá tvrzení, nyní tvrdí, že na území České republiky má bratra a strýce, které označuje jménem a datem narození. Uvádí, že k nim má blízký vztah. Aniž by soud hodnotil neustálé změny v podáních žalobce, není zde nic, na základě čeho by bylo možné dovodit, že správní orgány ve svých úvahách pochybily. Stejně tak v aktuálních tvrzeních žalobce není nic, na základě čeho by bylo možno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí by mohlo znamenat **nepřiměřený** zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. I pokud by zde žalobce měl bratra a strýce, samotný blízký vztah neznamená, že by bylo možné uvažovat o jakékoli nepřiměřenosti.
25. Rovněž žalobce konkrétněji nespecifikoval, v čem spočívá, že nebyly zjišťovány jeho ekonomické či zdravotní poměry. Úkolem správního soudu není za žalobce jakoukoli argumentaci domýšlet. Prvostupňový správní orgán uvedl, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny důvody, pro které by bylo možné považovat vydání rozhodnutí o správním vyhoštění za zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce se při svém výslechu i ohledně těchto otázek vyjádřil jasně a správní orgány z jím udaných skutečností vycházely. Jejich závěrům není co vytknout.
26. S výše uvedeným souvisí i námitka žalobce ohledně posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění, resp. uvedených kritérií v žalobě, souladných s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, která dle žalobce nebyla žalovaným aplikována. K uvedenému prvostupňový správní orgán, stejně jako posléze žalovaný, uvádí, že žalobcův pobyt na území České republiky byl pouze ekonomický, z důvodu výdělku peněz pro život ve Vietnamu (jak plyne z jeho výpovědi); dopady rozhodnutí proto považuje za přiměřené na žalobcův život.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

27. Je zřejmé, že správní orgány zjišťovaly skutečnosti svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce. Primárně je nutno zdůraznit, že žalobce při svém výsledku neuvedl nic, na základě čehož by bylo možné dospět k závěru o jakémkoli nepřiměřeném zásahu do jeho sféry napadeným rozhodnutím. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí na straně 5 až 6 zhodnotil, že mezi okolnosti svědčící žalobci ku prospěchu zejména patří skutečnost, že se jednalo o první pochybení žalobce v rámci pobytového režimu, kdy se navíc k provedenímu výsledku dostavil na cizineckou policii zcela dobrovolně. Z uvedeného důvodu mu proto byla prvostupňovým orgánem doba zákazu vstupu uložena při samé dolní hranici zákonného rozpětí – jednoho roku v souladu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců (až pět let). Takové rozhodnutí proto správní orgány shledaly přiměřeným a odpovídajícím okolnostem uvedeného případu tak, stejně jako nyní krajský soud.
28. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že uvážil nejen skutečnost žalobcova neoprávněného pobytu na území bez platného oprávnění v době od 30. 1. 2025 do 11. 9. 2025, ale i to, že žalobce na území České republiky vykonával výdělečnou činnost. Ohledně neoprávněnosti pobytu cizince na území České republiky v případě, kdy je zaměstnán bez platného pobytového oprávnění či povolení k zaměstnání se vyjadřuje i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2024, č. j. 9 Azs 18/2024-24, č. 4582/2024 Sb. NSS, „[j]e-li cizinec na území České republiky zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, tato skutečnost má za následek neoprávněnost jeho pobytu podle čl. 6 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, neboť přestal splňovat podmínku vstupu spočívající ve zdůvodnění účelu předpokládaného pobytu podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex).“
29. Pokud žalobce namítá, že mu měla být k tíži přičtena skutečnost, že v době neoprávněného pobytu neměl sjednáno zdravotní pojištění, soud konstatuje, že tato okolnost byla správními orgány hodnocena pouze jako součást celkového obrazu protiprávního jednání, nikoli jako samostatný rozhodující důvod pro stanovení délky zákazu vstupu. I kdyby k ní nebylo přihlédnuto, vzhledem k délce neoprávněného pobytu a výkonu výdělečné činnosti bez platného pobytového oprávnění by závěr o uložení zákazu vstupu v délce jednoho roku zůstal stejný.
30. Krajský soud shrnuje, že neshledal, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). Při hodnocení přiměřenosti bylo přihlédnuto zejména k povaze a závažnosti porušení právních předpisů, délce a povaze pobytu v České republice, existenci a intenzitě rodinných vazeb v ČR/EU, možnostem rodinného života ve státě původu a dalším okolnostem. Žalobce na území České republiky neprokázal existenci rodinných vazeb; při správním výsledku výslovně uvedl, že zde žádné rodinné příslušníky nemá a že návrat má pro něj pouze ekonomické dopady. Za této situace a s ohledem na skutečnost, že zákaz vstupu byl uložen v délce jednoho roku (na dolní hranici zákonného rozmezí), soud uzavírá, že dopady rozhodnutí nejsou nepřiměřené.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

IV. Závěr a náklady řízení

31. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6,

Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 23. února 2026

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.